

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/83/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3619010069
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Hargaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3619010069.3

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Hargaša a sudcov JUDr. Mariána Dunčka a JUDr. Ondreja Samaša v trestnej veci proti obžalovanému K. X., nar. X.X.XXXX v K., trvale bytom K., I. XXX/XX, trestne stíhanému pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zák., na verejnom zasadnutí dňa 16. júna 2021 prejednal odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Partizánske proti rozsudku Okresného súdu Partizánske, sp. zn. 2T/26/2019, zo dňa 30. septembra 2020 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie prokurátora zamietá, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Partizánske zo dňa 30. septembra 2020, sp. zn. 2T/26/2019, bolo podľa § 285 písm. f/ Tr. por. s poukazom na § 86 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. rozhodnuté o oslobodení obžalovaného K. X. spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Partizánske, sp. zn. Pv 378/17/3305, z 26.03.2019 pre skutok, obžalobou právne posúdeným ako prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť tak, že hoci mu z ustanovenia § 62 ods. 1 zákona č. 36/2005 o rodine vyplýva povinnosť starať sa o výživu svojho syna mal. syna M. V., nar. XX.XX.XXXX a rozsudkom Okresného súdu Partizánske sp. zn. 6P/39/2017 zo dňa 24.05.2017 bol zaviazaný prispievať na výživu svojho mal. syna M. V., nar. XX.XX.XXXX sumou vo výške 70,- € mesačne, s účinnosťou od 01.01.2017 vždy k 15. dňu v mesiaci vopred k rukám matky M. V., túto povinnosť si v dobe od mesiaca február 2018 do 10.06.2019 v K., X. a všade tam, kde sa zdržiaval neplní pravidelne a v plnej výške tým, že hoci bol od 14.02.2018 do 17.05.2018 riadne zamestnaný na riadny pracovný pomer na dobu určitú v spoločnosti Work Service SK, s.r.o. Bratislava a z tohto zamestnania mal za uvedené obdobie dostatočný príjem na plnenie si vyživovacej povinnosti, vyživovaciu povinnosť si riadne neplnil, ani ju zamestnávateľovi nenahlásil, následne v období od 18.05.2018 až doposiaľ je riadne zamestnaný na riadny pracovný pomer v spoločnosti SAS Automotive Systems s.r.o. Bratislava a z tohto zamestnania má dostatočný príjem na plnenie si vyživovacej povinnosti, vyživovaciu povinnosť si však riadne neplní, ani ju zamestnávateľovi nenahlásil, čím zostal za uvedené obdobie dlhovať na výživnom M. V. sumu vo výške 167 €, pretože trestnosť činu zanikla.

Citovaný rozsudok súdu prvého stupňa nenadobudol právoplatnosť, pretože proti nemu podal v zákonnej lehote písomne odvolanie prokurátor v neprospech obžalovaného. Prokurátor podané odvolanie dodatočne písomne odôvodnil nasledovne:

„Okresný súd Partizánske rozsudkom sp. zn. 2T/26/2019 zo dňa 30.09.2020 podľa § 285 písm. f) Trestného poriadku s poukazom na § 86 ods. 1 písm. a) Trestného zákona oslobodil obžalovaného K. X. spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Partizánske sp. zn. Pv 378/17/3305-33 zo dňa 26.03.2019 pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že hoci mu z ustanovenia § 62 ods. 1 zákona č. 36/2005 o rodine vyplýva povinnosť starať sa o výživu svojho syna mal. syna M. V., nar. XX.XX.XXXX a rozsudkom Okresného súdu

Partizánske sp. zn. 6P/39/2017 zo dňa 24.05.2017 bol zviazaný prispievať na výživu svojho mal. syna M. V., nar. XX.XX.XXXX sumou vo výške 70,- € mesačne, s účinnosťou od 01.01.2017 vždy k 15. dňu v mesiaci vopred k rukám matky M. V., túto povinnosť si v dobe od mesiaca február 2018 do 10.06.2019 v K., X. a všade tam, kde sa zdržiaval neplní pravidelne a v plnej výške tým, že hoci bol od 14.02.2018 do 17.05.2018 riadne zamestnaný na riadny pracovný pomer na dobu určitú v spoločnosti Work Service SK, s.r.o. Bratislava a z tohto zamestnania mal za uvedené obdobie dostatočný príjem na plnenie si vyživovacej povinnosti, vyživovaciu povinnosť si riadne neplnil, ani ju zamestnávateľovi nenahlásil, následne v období od 18.05.2018 až doposiaľ je riadne zamestnaný na riadny pracovný pomer v spoločnosti SAS Automotive Systems s.r.o. Bratislava a z tohto zamestnania má dostatočný príjem na plnenie si vyživovacej povinnosti, vyživovaciu povinnosť si však riadne neplní, ani ju zamestnávateľovi nenahlásil, čím zostal za uvedené obdobie dlhovať na výživnom M. V. sumu vo výške 167 €, pretože trestnosť činu zanikla.

Rozhodnutie prvostupňového súdu o oslobodení obžalovaného K. X. spod obžaloby, pretože trestnosť činu zanikla podľa § 86 ods. 1 písm. a) Trestného zákona považujem za nesprávne a nezákonné, nakoľko podľa môjho názoru z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní a v prípravnom konaní vyplýva, že obžalovaný K. X. svojím konaním nespĺnil podmienky podľa § 86 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, pretože podľa správ súdnej exekútorke Mgr. H. G. O. síce obžalovaný dobrovoľne splácal výživné, zaplatil dňa 17.07.2018 a 10.08.2018 po 100,-€, oprávnenej bolo z nich zaslané 152,-€, ostatné si ponechal exekútor ako trovy exekúcie, v mesiaci august 2018 sa obžalovaný zamestnal, pričom bol vystavený exekučný príkaz, na základe ktorého bolo obžalovanému zrazené 1115,89-€ a oprávnenej zaslané 848,-€, exekučný príkaz bol vystavený na dlžné výživné od 01.01.2017 do 31.08.2018 a bežné výživné od 01.09.2018. Z uvedeného je zrejmé, že obžalovaný splnil vyživovaciu povinnosť len sčasti a sčasti bolo dlžné výživné uhradené exekúciou vedenou na jeho príjem, bez aktívnej súčinnosti obžalovaného, a preto nemožno konštatovať, že trestnosť činu v danom prípade zanikla podľa § 86 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

K splneniu podmienok účinnej ľútosti podľa § 86 ods. 1 písm. a) Trestného zákona totiž nestačí iba uhradenie dlžného výživného, pokiaľ sa tak stane exekúciou vedenou na príjem obžalovaného, lebo v tomto prípade nejde o splnenie povinnosti obžalovaným, a to bez ohľadu na skutočnosť, že k úhrade došlo z vlastných prostriedkov obžalovaného v dobe než sa súd odobral na záverečnú poradu. K zániku trestnej zodpovednosti podľa uvedeného ustanovenia nedôjde ani vtedy ak vyživovacia povinnosť bola splnená len sčasti.

V nadväznosti na uvedené sa absolútne nemožno stotožniť s odôvodnením súdu prvého stupňa, že aj zaplatenie výživného formou zrážok zo mzdy v rámci exekučného konania je plnením podľa § 86 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, pokiaľ páchatel nijak exekúciu nemarí, ale tá je úspešná, tak ide dokonca o plnenie „pasívne“ dobrovoľné, lebo hoci má páchatel možnosti ako sa vyhnúť exekúcii formálne nevykazovanými príjmami, či tým že sa vôbec nezamestná a bude formálne nemajetný, tak sa zamestná riadne a v podstate „trpí“ a nijako nemarí výkon exekúcie. V tejto súvislosti je potrebné podotknúť, že marenie exekučného konania je trestným činom v zmysle osobitnej časti Trestného zákona, čo zrejme opakovane uniklo pozornosti súdu prvého stupňa, pričom súd prvého stupňa vyššie uvedenými skutočnosťami opakovane uvádza, ako sa vyhnúť exekučnému konaniu.

Mám za to, že prvostupňový súd pri hodnotení vykonaných dôkazov starostlivo neuvážil všetky okolnosti prípadu jednotlivo iv ich súhrne, v dôsledku čoho vykonané dôkazy vyhodnotil nesprávne a nesprávne právne posúdil zistený skutkový stav veci, čím došlo k porušeniu Trestného zákona. Úvahy, ktorými sa súd spravoval a na základe ktorých rozhodol sú nepochopením predmetu Trestného zákona a inštitútu účinnej ľútosti.

Takéto rozhodnutie súdu prvého stupňa je v rozpore s požiadavkou spravodlivého potrestania páchatelov trestných činov a povinnosťou pôsobiť na upevňovanie zákonnosti, t.j. na dôsledné zachovávanie zákona, aby bola vo vedomí verejnosti upevňovaná viera v spravodlivosť postupu a rozhodovania orgánov činných v trestnom konaní a súdov.

Keďže výrok o treste nebol napadnutým rozsudkom urobený, napadla som predmetný rozsudok i čo do výroku o treste v neprospech obžalovaného K. X..

Z týchto dôvodov navrhujem, aby Krajský súd v Trenčíne podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku zrušil rozsudok Okresného súdu Partizánske sp. zn. 2T/26/2019-370 zo dňa 30.09.2020, a aby podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil Okresnému súdu v Partizánskom, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.“

Krajský súd, ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre rozhodnutie podľa § 316 Tr. por., na podklade podaného odvolania na verejnom zasadnutí preskúmal v rozsahu a z dôvodov podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť výroku napadnutého rozsudku okresného súdu o oslobodení obžalovaného spod obžaloby, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Svoju prieskumnú povinnosť odvolací súd okrem vytýkaných chýb zamerail aj na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, avšak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Na základe vykonania svojej prieskumnej povinnosti v uvedených zákonných medziach odvolací súd dospel k záveru, že podané odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o správnosť postupu konania, ktorý predchádzal vydaniu odvolaním prokurátora napadnutého výroku rozsudku okresného súdu o oslobodení obžalovaného spod obžaloby, z obsahu odvolania a jeho dôvodov vyplýva, že v podanom odvolaní nie sú vytýkané chyby takéhoto procesného charakteru, pričom odvolací súd nezistil v postupe okresného súdu ani existenciu takýchto procesných chýb, v odvolaní nevytýkaných, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 317 ods. 1 Tr. por.

Pokiaľ ide o správnosť samotného odvolaním prokurátora napadnutého výroku rozsudku okresného súdu o oslobodení obžalovaného spod obžaloby, z odvolania prokurátora a z vyššie citovaného obsahu jeho písomných dôvodov vyplýva, že prokurátor v odvolaní namietal správnosť aplikácie ustanovenia § 86 ods. 1 písm. a) Tr. zák. okresným súdom na prejednávany prípad, teda namietal existenciu vady napadnutého rozsudku v zmysle § 321 ods. 1 písm. d) Tr. zák.

Z obsahu napadnutého rozsudku vyplýva, že okresný súd na základe vykonaného dokazovania zistil uhradenie celého dlhu na výživnom za obžalobou vymedzené obdobie, upravené v zmysle § 122 ods. 13 Tr. zák. Správnosť týchto skutkových zistení okresného súdu nie je namietaná ani v odvolaní prokurátora a jeho dôvodoch. Preto odvolací súd následne pristúpil k posúdeniu prokurátorom namietanej správnosti aplikácie ustanovenia § 86 ods. 1 písm. a) Tr. zák. zo strany okresného súdu na prejednávany prípad.

Podľa § 86 ods. 1 písm. a) Tr. zák. trestnosť trestného činu zaniká aj vtedy, ak ide o trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 Tr. zák., ak trestný čin nemal trvale nepriaznivé následky a páchatel svoju povinnosť dodatočne splnil skôr, než sa súd odobral na záverečnú poradu.

Vo vzťahu k vyššie citovaným výhradám prokurátora k spôsobu splnenia povinnosti obžalovaným (prostredníctvom exekúcie) odvolací súd s poukazom na obsah vyššie citovaného ustanovenia považuje za potrebné poukázať, že uvedené ustanovenie hovorí o dodatočnom splnení povinnosti páchatela. Niet zrejme pochýb o tom, že právnu povinnosť je možné plniť dobrovoľne alebo vynútené (exekúciou), pričom vyššie citované ustanovenie nerozlišuje medzi uvedenými formami plnenia povinnosti. Z uvedeného dôvodu podľa právneho názoru odvolacieho súdu za dodatočné splnenie povinnosti v zmysle ustanovenia § 86 ods. 1 písm. a) Tr. zák. je nutné považovať aj plnenie právnej povinnosti formou exekúcie, ako tomu bolo v tomto prejednanom prípade. Z uvedených dôvodov odvolací súd nepovažoval za správne a zákonu zodpovedajúce argumenty prokurátora v odvolaní, podľa ktorých plnenie dlhu na výživnom formou exekúcie proti povinnému obžalovanému by vylučovalo subsumovanie takéhoto plnenia pod pojem dodatočného plnenia povinnosti páchatela v zmysle § 86 ods. 1 písm. a) Tr. zák.

K argumentácii prokurátora v dôvodoch odvolania odvolací súd považuje za potrebné dodať, že mu nie je jasné, ktoré konkrétne ustanovenie Trestného zákona mal prokurátor na mysli, keď v súvislosti s prejednaným prípadom, týkajúcim sa platenia výživného obžalovaným, tvrdil, že „... marenie exekučného je trestným činom v zmysle osobitnej časti Trestného zákona, čo zrejme opakovane uniklo pozornosti súdu prvého stupňa, ...“. Odvolací súd poukazuje na to, že podľa jeho poznatkov o obsahu ustanovení Trestného zákona nemá ani jeden z trestných činov, uvedených v osobitnej časti, prokurátorom uvádzané pomenovanie „marenie exekučného konania“. Ak mal prokurátor na mysli trestný čin marenia úradného rozhodnutia, žiadna zo skutkových podstát, uvedených v § 348 Tr. zák. nemôže byť podriadená pod konanie povinnej osoby v súvislosti s vymáhaním plnenia vyživovacej

povinnosti povinného voči oprávnenému, určenej súdnym rozhodnutím a ustanovenie § 349 sa týka len výkonu rozhodnutia alebo súdom schválenej dohody o výchove maloletých detí. Preto odvolací súd dospel k záveru, že z hľadiska tejto výtky prokurátora voči znalosti práva okresného súdu nemalo čo ujsť pozornosti okresného súdu, pričom táto výtka prokurátora podľa právneho názoru odvolacieho súdu nemá žiadnu oporu v platnom a účinnom znení Trestného zákona.

Na podklade odvolania prokurátora odvolací súd skúmal aj správnosť napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu z hľadiska existencie prípadných ďalších väd, v odvolaní prokurátora nevytýkaných, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr.por.

Z tohto hľadiska odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať, ak

- a) vo veci rozhodol nepríslušný súd,
- b) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,
- d) hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- e) vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania,
- f) trestné stíhanie bolo vykonané bez súhlasu poškodeného, hoci jeho súhlas sa podľa zákona vyžaduje,
- g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,
- h) bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa,
- i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť,
- j) bolo uložené ochranné opatrenie, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- k) proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné,
- l) odvolací súd zamietol odvolanie podľa § 316 ods. 1, hoci na to neboli splnené zákonné dôvody, alebo zobrať na vedomie späťvzatie odvolania obhajcom alebo osobou uvedenou v § 308 ods. 2 napriek tomu, že obvinený nedal výslovný súhlas na späťvzatie odvolania,
- m) pred podaním obžaloby generálny prokurátor zrušil právoplatné rozhodnutie prokurátora po lehote uvedenej v § 364 ods. 3,
- n) bol obvinenému uložený trest odňatia slobody na doživotie a súd rozhodol, že podmiennečné prepustenie z výkonu tohto trestu nie je prípustné.

Na základe preskúmania napadnutého rozsudku okresného súdu z uvedených dôvodov odvolací súd v prejednávanom prípade nezistil existenciu väd napadnutého rozsudku, uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por.

Podľa § 319 Tr.por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné. Keďže s poukazom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné, rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasmi členov senátu v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.